Molukken - oktober- november 2018
Wim en Jenny Engels - Verplanke

De Molukken en zeker ook het eiland Ambon hebben een bewogen geschiedenis met Nederland. De VOC heeft er zich niet van zijn beste kant laten zien. Hun eis om het alleenrecht te hebben over de aankoop van kruidnagel, nootmuskaat en andere kruiden heeft vele opstanden uitgelokt waarbij duizenden doden zijn gevallen. Merkwaardig genoeg is er altijd een haat liefde verhouding geweest tegenover Nederland. Wat zeker ook opvalt is de blijvende interesse van Molukkers ten opzichte van hun thuisland. Het was op deze manier dat wij betrokken raakten bij de Indonesië zending, die ons vroegen of Art for All een project op de Molukken zou kunnen overwegen. Meer bepaald op de eilanden die ver afgelegen zijn, de Barat Daya. Om een dergelijk project goed te kunnen voorbereiden gingen Wim en Jenny eerst op verkenning. Het werd een lange en vermoeiende reis. Er werden in totaal 10 verschillende eilanden bezocht en wel 15 verschillende projecten waar de Indonesië zending support aan geeft. Een van die eilanden was een onbewoond eiland, een welstellende Chinees broeder had ons zijn boot ter beschikking gesteld. Veel verschillende plaatsen betekent ook veel verschillende bedden en soms heel bedenkelijk sanitair. Maar het lekkere eten maakt veel goed.
Niet alle eilanden zijn met een vliegtuig bereikbaar en dus werd er heel wat gevaren. Maar dergelijke overtochten van soms 36 uur varen vragen heel wat energie. Andere keren werd de overtocht met een soort speedboot gemaakt en dat is dan weer een heel stressvolle aangelegenheid. De douane had de helft van onze verf in beslag genomen, dus werd het ook soms behelpen met het beschikbare materiaal. Dikwijls moesten we terugvallen op verhalen vertellen, zingen en spelen.

Op tien verschillende plaatsen werd telkens een Art For All activiteit ondernomen en werd het werk van Art for All toegelicht. De reacties van de kinderen maar ook van de volwassen medewerkers was geweldig. Er werden zoveel contacten gelegd dat er voor verschillende jaren projecten mogelijk zouden zijn.

Bovendien werden we uitgenodigd om nog naar meer eilanden te gaan, sommige nog meer afgelegen en minder ontwikkeld, alsook een uitnodiging om zeker ook Timor niet te vergeten.

Omdat het gebied zo uitgestrekt is lijkt het ons ook goed om juist studenten, die later verantwoordelijkheden voor kinderen op zich zullen nemen, te trainen.
Leraren, kinderwerkers, zondagschool-werkers die het werk van Art for All leren kennen en kunnen doorgeven.
Wij zagen in ieder geval als Art for All iets terug te doen voor die eilanden waar Nederland zoveel heeft weggeroofd.
De plaatselijke bewoners vroegen ons ook om het niet te lang uit te stellen omdat vanuit de grotere eilanden zoals Sumatra, Java en Sulawesi een migratie is naar die eilanden.

Men is bang dat met die migratie ook steeds meer moslims naar de eilanden komen die het niet makkelijker maken. Nu is het weer rustig, maar een tiental jaar gelden werden op verschillende eilanden nog honderden doden geteld na onlusten tussen moslims en christenen. Een noodkreet die we op Papua ook al hadden gehoord.

Wim Engels

ART for ALL